

то горѣше огънъ и пламъкъ, тамъ отъ кждѣто се чуваше рева на топа и шума на пушкитѣ. И тѣй рѣшението си остана рѣшение. До вечерята дружината се приготвляваше за пѣтъ. Причистихме добрѣ пушкитѣ си. Врѣме за сънъ и почивка не ни остана. Тамъ близо бѣ едно малко водопадче, откъдѣто се виждаше добрѣ къмъ Милинъ-камъкъ, който се намираше на югъ, на около 3 часа разстояние. Азъ наблюдавахъ отъ тамъ. Отъ сутрината почти до пладне нашия лагеръ бѣ покритъ съ тъмна мъгла. Неприятеля още се мамеше и си мислѣше, че ние сме на Милинъ-камъкъ. Тѣ откриваха тамъ огънъ. Чуваше се гърмежа имъ сегисъ-тогисъ, а сжщо тѣй забѣлѣзваше се и свѣткането на пушкитѣ имъ прѣзъ гѣстата мъгла. Отъ къмъ Вратца пѣкъ нищо не можеше да се забѣлѣжи. До вечерята прѣкарахме така. При захождането на слънцето бѣхме вече къмъ Стара-планина. Войводата ни Ботевъ бѣ физически свѣршилъ. Краката му се бѣха подбили, тѣлото му изнемощѣло. Той не бѣше разбира се прѣвикнатъ да понася несгодитѣ на хашлашкия животъ. Толкова врѣме безъ сънъ, прѣсилено пѣтуване, гладъ — убиване духомъ и тѣломъ, това разбира се, не бѣ лѣсно понасимо отъ кого и да е, тѣй, че той бѣше вече на конецъ. Нито ботуши, нито царвули, нито да ѣзди, нито пѣшъ да продължава можеше. Той се страшно възмущаваше, дѣто силитѣ му бѣха го напустнали и не му се подчиняваха. Но той направи напѣнъ на послѣднитѣ остатѣци отъ сили и продължи.

Стоянъ войвода, който още при стѣпването на българския брѣгъ се разболѣ, оставихме тамъ, като натоварихме единъ овчаръ да се грижи за неговото оздравяване и пазене.
